

รายงานผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาอิทธิพลของนิตยสาร สำหรับวัยรุ่นที่มีต่อการใช้ภาษาไทย ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สิริวรรณ นันทจันทุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น รวมทั้งเพื่อศึกษาลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อเนื้อหาและการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ตามความคิดเห็นของนิสิต

วิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาของนิตยสารสำหรับวัยรุ่นจำนวน 7 ชื่อ ที่ตีพิมพ์ระหว่างเดือนตุลาคม 2542 ถึงเดือนธันวาคม 2542 รวม 21 ฉบับ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อถามความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากนั้นนำแบบสอบถามไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2542 จำนวน 1,674 คน

ผลการวิจัยปรากฏว่า นิตยสารสำหรับวัยรุ่นทั้ง 7 ชื่อที่นำมาศึกษามีราคาจำหน่ายตั้งแต่ 40 บาท ถึง 60 บาท มีจำนวนหน้าตั้งแต่ 86 ถึง 234 หน้า กำหนดวางจำหน่ายเป็นรายปักษ์และรายเดือน นิตยสารดังกล่าวเป็นของหน่วยงานภาคเอกชน และมีระยะเวลาการจัดพิมพ์และจัดจำหน่ายมานานตั้งแต่ 2 ปี ถึง 17 ปี

ส่วนผลการวิจัยจากการศึกษาลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นพบว่าในด้านเนื้อหา นิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีเนื้อหาแนวสาระบันเทิงมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เนื้อหาบันเทิงคดี และเนื้อหาสารคดี ตามลำดับ ในด้านการใช้ภาษา นิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวนภาษา การเขียนย่อหน้า การใช้ระดับภาษา และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน หลายลักษณะ

ผลการวิจัยจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 จากคณะต่างๆ 13 คณะ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 19-20 ปี ความถี่ในการอ่านนิตยสารสำหรับวัยรุ่นอยู่ในระดับ อ่านเสมอมากที่สุด ชื่อนิตยสารที่อ่านมากที่สุด คือ นิตยสารเธอกับฉัน นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในระดับมาก และในระดับพอสมควร อีกทั้งลักษณะดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการพูดและการเขียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในระดับมากและในระดับพอสมควร

ความเป็นมาและความสำคัญ

ในปัจจุบันซึ่งเป็นยุคสารสนเทศ สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อคนในสังคมทั้งในด้าน พฤติกรรม ค่านิยม และความรู้สึกนึกคิด ทั้งนี้เพราะสื่อมวลชนเข้าถึงคนในสังคมไทย ได้ทุกกลุ่มอายุ ทุกระดับการศึกษา ทุกระดับฐานะทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้สื่อมวลชน ยังเข้าถึงมวลชนได้รวดเร็วตามความทันสมัยของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และ สื่อมวลชนยังเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารเพื่อนำไปสู่การรับรู้ การเรียนรู้ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคม (เสถียร เขยประทับ, 2530: 1-10)

นิตยสาร (Magazine) เป็นสื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์ที่กำหนดระยะเวลา ตีพิมพ์เผยแพร่แน่นอน เนื้อหาเน้นการอธิบาย การวิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องราวต่างๆ ตลอดจนให้ความรู้ แนะนำแนวทางต่างๆ และให้ความบันเทิงแก่ผู้อ่านควบคู่ไปด้วย นิตยสารทุกประเภทมีอิทธิพลต่อผู้อ่านในหลายด้าน และธุรกิจผลิตนิตยสารมีการแข่งขันสูง วิษณุ สุวรรณเพิ่ม (2530: 66) ได้แสดงทัศนะต่อนิตยสาร สรุปได้ว่า นิตยสารให้ทั้งคุณภาพในด้านการเสนอสารคดี ข่าว ความรู้ และบันเทิง ซึ่งเป็นส่วนดีของนิตยสาร แต่ในทางตรงกันข้าม นิตยสารมีลักษณะที่เสนอสิ่งต่างๆ ไปในทางที่ ผิดพลาดทั้งในด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา นิตยสารจึงเป็นสื่อมวลชนที่เป็นดาบสองคม

ในปัจจุบันนี้มีนิตยสารที่วางจำหน่ายในท้องตลาดหลายประเภท นิตยสารสำหรับวัยรุ่นเป็นนิตยสารประเภทหนึ่งจัดทำเพื่อผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม ตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับวัยรุ่น มีเนื้อหาเรื่องแฟชั่น ความรู้ทั่วไปของวัยรุ่น กีฬา ดนตรี นักร้อง นักแสดงวัยรุ่น (วิษณุ สุวรรณเพิ่ม, 2530: 58) นิตยสารสำหรับวัยรุ่นเป็นนิตยสารแนวบันเทิงคดี ซึ่งวัยรุ่นโดยเฉพาะกลุ่มที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษานิยมอ่านกันมาก

(นิตา ชูโต และคณะ, 2528: 7-8) ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อคนในสังคม ดังนั้นนิตยสารสำหรับวัยรุ่นซึ่งจัดทำเพื่อกลุ่มวัยรุ่น มีเนื้อหาเรื่องราวที่คัดสรรมาเพื่อวัยรุ่นโดยเฉพาะ และวัยรุ่นนิยมอ่านกันมาก ย่อมต้องมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเช่นกันในด้านเนื้อหา เรื่องราวในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อความคิด และเนื้อหาที่วัยรุ่นนำมาสื่อสาร รวมทั้งพฤติกรรมการแสดงออกอย่างยิ่ง เช่น วัยรุ่นมักจะสื่อสารกันเกี่ยวกับนักร้อง นักแสดงวัยรุ่นที่ตนชื่นชอบ แฟชั่นการแต่งกายทั้งของวัยรุ่นชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นต้น เมื่อนำเรื่องราวเหล่านี้มาสื่อสารกันมากขึ้นจะเกิดพฤติกรรมเลียนแบบตามมาด้วย ส่วนในด้านการใช้ภาษานั้น การใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของวัยรุ่นทั้งในการพูดและการเขียน

ในปัจจุบันนี้พบว่าวัยรุ่นใช้ภาษาไทยไม่ค่อยถูกต้อง มีข้อบกพร่องและผิดพลาดหลายประการทั้งในการพูดและการเขียน

ในการพูด เช่น พูดออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำไม่ชัดเจน พูดใช้ถ้อยคำผิดระดับภาษา ไม่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงตามความหมายที่ต้องการ ขาดศิลปะการใช้ภาษา พูดอย่างไม่มีจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระที่พูดยังไม่มีคุณค่า พูดลำดับความไม่ดี ปริมาณเนื้อหาที่พูดไม่มากพอที่จะเข้าใจได้ชัดเจน เป็นต้น (เอกฉัท จารุเมธีชน, 2539: 25)

ในการเขียน เขียนผิดแบบไวยากรณ์ หรือเขียนผิดแบบภาษา เช่น ใช้คำผิด ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ ประโยคมีหน่วยประโยคเกิน ในประโยคมีการเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาไม่เหมาะสม ใช้ภาษาไม่กระชับ ใช้ภาษาไม่สละสลวย เขียนสะกดคำผิด เป็นต้น (สุวรรณา เกรียงไกรเพชร และคณะ, 2523) ส่วนเนื้อหาที่เขียนมักจะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางโดยเล่าประสบการณ์ของตนเองว่ามีความรู้สึกอย่างไร ต่อเหตุการณ์ ต่อบุคคล ต่อกิจกรรม ใช้สำนวนภาษาง่ายๆ มีการอ้างอิงน้อยมาก ใช้ภาษาพูดในการเขียน มีข้อบกพร่องผิดพลาด โดยเฉพาะเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนย่อหน้า และเว้นวรรคไม่เป็น (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2526)

ด้วยความเป็นมาและเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีหน้าที่สอนภาษาไทยให้แก่นิสิตมหาวิทยาลัยแห่งนี้ซึ่งกำลังอยู่ในวัยรุ่น จึงเห็นว่าควรจะศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาอิทธิพลของนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น
2. เพื่อศึกษาลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อเนื้อหาและการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ตามความคิดเห็นของนิสิต

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้มุ่งเฉพาะนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปีการศึกษา 2542
2. นิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามี 7 ชื่อ คือ ดีพิมพ์และจำหน่ายระหว่างเดือนตุลาคม - ธันวาคม 2542 ดังนี้
 - 2.1 เธอกับฉัน
 - 2.2 มิดเลอร์ (Mirror)
 - 2.3 เดอะบอย (THE BOY)
 - 2.4 ไอ-สไปย์ (I-SPY)
 - 2.5 วัยน่ารัก (I'm TEEN)
 - 2.6 บอง บอง (BON BON)
 - 2.7 ไอซ์ (Ice)
3. การใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะมีขอบเขตเฉพาะในการพูดและการเขียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น
2. ได้ทราบว่านิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ให้ผู้สอนภาษาไทยใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการจัดเนื้อหาวิชา ตัวอย่างประกอบ และวิธีการสอนภาษาไทยแก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
4. ให้ผู้สอนภาษาไทยใช้เป็นแนวทางการนำเสนอสิ่งพิมพ์ที่วัยรุ่นสนใจ และมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาเป็นสื่อกลางในการสอนทักษะภาษา

5. ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิตนิตยสารสำหรับวัยรุ่นใช้เป็นแนวทางการพัฒนานิตยสารสำหรับวัยรุ่นให้มีคุณภาพมากขึ้น เหมาะแก่การเป็นแบบอย่างให้เยาวชนของชาติ

นิยามศัพท์

1. นิตยสารสำหรับวัยรุ่น หมายถึง นิตยสารเพื่อผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม (Specialized Magazine) ลงเรื่องราวเกี่ยวกับวัยรุ่นหนุ่มสาว (Teenage) มีเรื่องราวของแฟชั่น กีฬา ดนตรี ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนักร้อง นักแสดง วัยรุ่น เป็นหลัก
2. อิทธิพล หมายถึง สิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องราวใดเรื่องราวหนึ่งมีอำนาจที่สามารถทำให้นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต้องคล้อยตาม หรือทำตามเรื่องราวเหล่านั้นด้วยการพูดและการเขียน
3. การใช้ภาษาไทย หมายถึง การแสดงออกทางภาษา โดยเฉพาะภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา เรื่องราว และถ้อยคำภาษา ด้วยวิธีการพูด และการเขียน

การตรวจเอกสาร

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหนังสือสำหรับวัยรุ่น

ลมูล รัตตากร (2529: 49-50, 73, 80) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับการเขียนหนังสือสารคดี และหนังสือบันเทิงคดีสำหรับวัยรุ่น พอสรุปได้ว่า ลักษณะหนังสือสารคดีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่น ประการแรก เรื่องที่เขียนจะต้องเป็นความจริง มีหลักฐานแหล่งข้อมูลที่อ้างอิงได้ชัดเจน ประการที่สอง ต้องเป็นเรื่องที่ผู้อ่านพอใจ กล่าวคือ ต้องเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่น เช่น การเลือกอาชีพ การคบเพื่อน ทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ การศึกษาเล่าเรียน ใช้เวลาเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ การทดลองค้นคว้าด้วยตนเอง การสร้างอนาคตของครอบครัว การยอมรับนับถือ การพัฒนาศักยภาพของตน เป็นต้น อีกทั้งต้องมีลีลาการเขียนที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน แม้จะเป็นงานเขียนสารคดีก็ตาม และประการสุดท้ายเรื่องที่เขียนต้องมีความสำคัญต่อผู้อ่าน เช่น สารคดีนั้นต้องช่วยให้วัยรุ่นมีแนวทางในการเลือกอาชีพ ให้คำแนะนำในการคบเพื่อน เสนอแนวทางการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นต้น ส่วนลักษณะหนังสือบันเทิงคดีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่น ประการแรก เนื้อหาต้องให้ความบันเทิง สนุกสนาน เพลิดเพลิน ตื่นเต้นเร้าใจ สอดคล้องกับความสนใจ รสนิยมและประสบการณ์ของวัยรุ่น เช่น เรื่องความรักระหว่างหนุ่มสาว สะท้อนสภาพสังคมปัจจุบัน การผจญภัย เรื่องลึกลับต้องค้นหาความจริง

การต่อสู้ แนววิทยาศาสตร์ เป็นต้น อีกทั้งต้องส่งเสริมสติปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอดแทรกคุณธรรมที่เด็กสามารถเข้าใจและปฏิบัติได้ เช่น การพึ่งตนเอง การละเว้น อบายมุข การปฏิบัติตามศีลห้า การมีระเบียบวินัย มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ กตัญญูกตเวที เป็นต้น ประการที่สอง ถูกลการเขียนและการใช้ภาษาทั้งในด้านการใช้ถ้อยคำ การผูกประโยค การจัดย่อหน้า และการลำดับเนื้อความต้องชัดเจน ไม่ขัดแย้งกัน ไม่คลุมเครือ ใช้คำเข้าใจง่าย ผูกประโยคสั้นๆ ไม่ซับซ้อน ถ้อยคำตรงไปตรงมา กระชับ ตรงตามจุดมุ่งหมาย ใช้ภาษา ถูกต้องตามความนิยมและแบบแผนของภาษา ควรใช้คำไทย คำสุภาพ ละเว้นคำสแลง คำหยาบ ศัพท์ยากหรือภาษาต่างประเทศ และที่สำคัญต้องมีความสละสลวย กลมกลืน เรื่องราวเชื่อมต่อกันได้สนิท ทำให้ผู้อ่านประทับใจ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ ได้แสดงความคิดเห็นในการสัมมนาการใช้ภาษาไทย 14-15 กรกฎาคม 2526 จัดโดยคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา ว่า ปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านการสื่อสารที่พบอยู่ในโรงเรียน และวงการศึกษา โดยเฉพาะการพูด และการเขียน มีดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ 2526: 44-46)

ปัญหาเกี่ยวกับการพูด ได้แก่

- 1) พูดออกเสียง ร ล ไม่ชัด ทำให้ความหมายสับสน
- 2) พูดออกเสียงคำควบกล้ำไม่ชัด จึงไม่สื่อความหมาย
- 3) พูดโดยใช้ถ้อยคำผิดระดับภาษาและกาลเทศะ
- 4) พูดให้ผู้อ่านเข้าใจความที่ตนคิดไม่แจ่มแจ้งเท่าที่ควร
- 5) พูดโดยไม่มีจุดมุ่งหมายชัดเจนว่าจะบอกกล่าวอะไร
- 6) พูดอธิบายหรือโต้แย้งไม่ตรงประเด็น
- 7) พูดเนื้อหาสาระไม่น่าสนใจ เพราะขาดความรู้และประสบการณ์
- 8) พูดโดยแสดงความรู้สึกไม่ดีต่อเรื่องที่จำเป็นต้องสื่อสารก่อให้เกิดความเข้าใจผิดและความวุ่นวายใจแก่ผู้ฟัง
- 9) พูดสับสนวนเวียน เนื้อความที่พูดไม่เป็นไปตามลำดับจึงสื่อความหมายไม่ได้แจ่มแจ้ง
- 10) พูดด้วยเจตนาที่ไม่ดีก่อให้เกิดความปั่นป่วนวุ่นวายในหมู่คณะและสังคม
- 11) ไม่มีศิลปะในการพูด ทำให้สาระที่ส่งไปถึงผู้ฟังจืดชืดไม่น่าสนใจ
- 12) ใช้อนุภาษาหรือภาษาถิ่น อันเป็นอุปสรรคแก่การสื่อสารในวงกว้าง

ปัญหาเกี่ยวกับการเขียน ได้แก่

- 1) เขียนผิดเพราะขาดความระมัดระวัง เช่น เขียนสะกดผิด เขียนตกหล่น
- 2) เขียนผิดเพราะขาดความรู้ในการเขียน เช่น ใช้ตัวสะกดการันต์ผิด เขียนศัพท์ยากผิด
- 3) เขียนเว้นวรรคตอนบกพร่อง ทำให้ข้อความไม่สื่อความหมาย
- 4) เขียนโดยใช้ภาษาผิดระดับ และผิดกาลเทศะ
- 5) เขียนแสดงความคิดของตนได้ไม่กระจ่าง เพราะคิดไม่แจ่มแจ้ง
- 6) เขียนข้อความเชิงบรรยายได้ แต่มีข้อบกพร่องในการลำดับความ
- 7) เขียนข้อความเชิงอธิบายได้ แต่คำอธิบายไม่สื่อความหมาย
- 8) เขียนข้อความเชิงพรรณนาได้ แต่มีข้อบกพร่องในการเลือกใช้ถ้อยคำ เพื่อแสดงจินตนาการ
- 9) เขียนสรุปความหรือย่อความไม่เป็น เพราะจับใจความสำคัญไม่ได้
- 10) เขียนขยายความไม่เป็น วางบทขยายผิดที่ทำให้การสื่อความไม่แจ่มแจ้ง
- 11) ขาดทักษะในการเขียนเรียงความ เพราะได้ฝึกน้อย และผลงานไม่ได้รับการตรวจแก้เพื่อปรับปรุงเท่าที่ควร
- 12) ขาดทักษะในการตอบคำถามในข้อสอบ มักตอบไม่ตรงประเด็น
- 13) ขาดทักษะในการเขียนรายงานการค้นคว้า
- 14) ขาดทักษะในการเขียนแสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์เกี่ยวกับหนังสือที่อ่าน
- 15) ไม่สนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของตนให้ดีขึ้น เพราะขาดการตั้งใจ และการฝึกฝน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่น

เพียงพร เลาหะวนิช (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาอิทธิพลของหนังสือพิมพ์รายวันที่มีต่อการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า อิทธิพลของหนังสือพิมพ์รายวันมีผลต่อการใช้ภาษาพูดของนักเรียนอยู่ในระดับมาก และมีผลต่อการใช้ภาษาเขียนของนักเรียนในระดับปานกลาง นักเรียนส่วนใหญ่สนใจอ่าน

หนังสือพิมพ์รายวัน และสนใจอ่านคอลัมน์ประเภทให้ข่าวสารเกี่ยวกับข่าวอาชญากรรม และเหตุการณ์ทั่วไป รองลงมาคือ คอลัมน์ประเภทให้ความบันเทิง ได้แก่ รายการภาพยนตร์ วิจารณ์ภาพยนตร์ บุคคลในวงการบันเทิง ส่วนคอลัมน์ประเภทให้ความรู้ นักเรียนสนใจอ่านการแนะแนวและส่งเสริมอาชีพ รองลงมาคือ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี คอลัมน์ปณิณกะที่นักเรียนสนใจอ่านมาก คือ พยากรณ์ดวงชะตา และตอบปัญหาสุขภาพ

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่น

ศรีจันทร์ วิชาติตรง (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540 ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร มีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยสรุปได้ 8 ประเภท เรียงตามลำดับจำนวนนักศึกษาที่มีข้อผิดพลาดมากไปหาน้อย ดังนี้ 1. การสะกดการันต์ 2. การใช้คำ 3. การแต่งประโยค 4. การเว้นวรรค 5. การใช้เครื่องหมายอื่นๆ 6. การใช้เครื่องหมายไปยาล 7. การใช้อักษรย่อ 8. การใช้ตัวเลข

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น 7 ชื่อ ซึ่งตีพิมพ์เผยแพร่เดือนตุลาคม-ธันวาคม 2542 รวมทั้งสิ้น 21 ฉบับ ได้แก่ นิตยสารเธอกับฉัน นิตยสารมิลเลอร์ นิตยสารเดอะบอย นิตยสารไอ-สไปย์ นิตยสารวัยรุ่น นิตยสารบองบอง และนิตยสารไอซ์ ในส่วนการศึกษาลักษณะเนื้อหา ผู้วิจัยหาความถี่ของเนื้อหาที่สอดคล้องกับแนวทางการวิเคราะห์ที่กำหนดไว้ด้วยการนับจำนวนหน้า จากนั้นนำข้อมูลมาหาค่าร้อยละ นำเสนอข้อมูลด้วยตารางประกอบความเรียง ในส่วนการศึกษาลักษณะการใช้ภาษา ผู้วิจัยวิเคราะห์ด้วยการสังเกตและแยกแยะลักษณะการใช้ภาษา จากนั้นบันทึกไว้ตามหมวดหมู่ที่เป็นแนวทางการวิเคราะห์ นำเสนอข้อมูลด้วยการบรรยาย

2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เพื่อสอบถามความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากนั้นนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและทดลองใช้กับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 100 คน หลังจากปรับปรุงแบบสอบถามแล้วผู้วิจัยมอบหมายให้นิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4 สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ นำแบบสอบถามไปสัมภาษณ์นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2542 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) โดยจำแนกประชากร

ออกเป็นกลุ่มย่อยตามชั้นปี จำนวนสุ่มตัวอย่างร้อยละ 10 ของประชากรตามสัดส่วน แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง 1,674 คน ดังนี้ ชั้นปีที่ 1 415 คน ชั้นปีที่ 2 429 คน ชั้นปีที่ 3 377 คน และชั้นปีที่ 4 453 คน นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาที่ปรากฏในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

1.1 นิตยสารสำหรับวัยรุ่นทั้ง 7 ชื่อที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา มีราคาจำหน่ายตั้งแต่ 40 บาท ถึง 60 บาท มีจำนวนหน้าตั้งแต่ 86 ถึง 234 หน้า กำหนดวงจำหน่ายรายปักษ์และรายเดือน นิตยสารสำหรับวัยรุ่นดังกล่าวเป็นของหน่วยงานภาคเอกชน และมีระยะเวลาการจัดพิมพ์และจัดจำหน่ายมานานตั้งแต่ 2 ปีถึง 17 ปี

1.2 ลักษณะเนื้อหาของนิตยสารสำหรับวัยรุ่น มีเนื้อหาแนวสาระบันเทิงมากที่สุด รองลงมาคือ เนื้อหาบันเทิงคดี และเนื้อหาสารคดี ตามลำดับ

ในส่วนเนื้อหาแนวสาระบันเทิง มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบวัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุด และในส่วนเนื้อหาแนวบันเทิงคดี มีเนื้อหาจากภาพของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบวัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุด และในส่วนเนื้อหาแนวสารคดี มีเนื้อหาความรู้ทั่วไป คำแนะนำต่างๆ มากที่สุด

1.3 ลักษณะการใช้ภาษาของนิตยสารสำหรับวัยรุ่น มีดังนี้

1) การใช้คำ มีลักษณะดังนี้

- 1.1) ใช้คำธรรมดาเข้าใจง่าย เป็นคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 1.2) ใช้คำขยายจำนวนมาก
- 1.3) ใช้คำที่มีความหมายกว้าง
- 1.4) สร้างคำใหม่ขึ้นใช้ในภาษา
- 1.5) ใช้คำที่มีความหมายแฝง
- 1.6) ใช้คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ
- 1.7) ใช้คำภาษาต่างประเทศ
- 1.8) ใช้คำสแลง
- 1.9) ใช้คำในบริบทใหม่

- 1.10) ใช้คำอักษรย่อ ย่อคำ และตัดส่วนของคำ
- 1.11) ใช้คำแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และความเห็นอย่างชัดเจน
- 1.12) ใช้คำอุทาน
- 1.13) ใช้คำไม่ตรงความหมายของศัพท์
- 1.14) ใช้คำสันธาน คำบุพบท ไม่สอดคล้องกับข้อความ
- 1.15) ใช้คำลักษณนามไม่สอดคล้องกับลักษณะของคำนาม
- 1.16) ใช้ชื่อเล่น สมญานาม คำบอกสถานภาพ คำลำดับญาติ แทนบุรุษสรรพนาม
- 1.17) ใช้ชื่อเล่นตามด้วยนามจริง ชื่อเล่นตามด้วยชื่อกลุ่มหรือชื่อวงศ์
- 1.18) ในคอลัมน์ต่างๆ ผู้เขียนจะใช้ชื่อเล่น นามปากกา ชื่อคอลัมน์ ชื่อหนังสือ แทนสรรพนามบุรุษที่ 1
- 1.19) ใช้คำทักทายและคำกล่าวอำลา
- 1.20) ใช้คำเสริมแสดงเจตนา แสดงสถานภาพและแสดงความสัมพันธ์
- 1.21) ใช้คำคล้องจอง
- 1.22) ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ
- 1.23) ใช้คำศัพท์ในวงการอื่นๆ
- 1.24) ใช้คำในการประพันธ์ร้อยแก้ว ร้อยกรอง (ภาษากวี)
- 1.25) ใช้คำภาษาถิ่น
- 1.26) ใช้คำราชาศัพท์
- 1.27) ใช้คำภาษาเด็ก
- 1.28) ใช้คำพวน
- 1.29) ใช้คำไม่สุภาพ
- 1.30) เขียนคำเลียนเสียงพูด
- 1.31) เขียนรูปคำเปลี่ยนแปลงไปจากรูปคำเดิม
- 1.32) เขียนสะกดคำผิด

2) การใช้ประโยค มีลักษณะดังนี้

- 2.1) ละส่วนประกอบบางส่วนของประโยค
- 2.2) เรียงลำดับส่วนประกอบของประโยคอย่างอิสระ

- 2.3) มีส่วนประกอบของประโยคเกิน
- 2.4) ผูกประโยคใช้คำเกินจำเป็น
- 2.5) ผูกประโยคไม่จบเนื้อความ
- 2.6) มีรูปประโยคไม่ตรงตามเจตนาของผู้ส่งสาร
- 2.7) ผูกประโยคยาวเนื้อหาซับซ้อน

3) การใช้สำนวนภาษา มีลักษณะดังนี้

- 3.1) ใช้สำนวนภาษาแสดงอารมณ์ ความรู้สึก
- 3.2) ใช้สำนวนภาษาทำให้เห็นภาพเหตุการณ์
- 3.3) ใช้สำนวนภาษาเปรียบเทียบ
- 3.4) ใช้สำนวน สุภาษิต คำพังเพย ประกอบเรื่องราว
- 3.5) ใช้สำนวนพูด
- 3.6) ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ

4) การเขียนย่อหน้า มีลักษณะดังนี้

- 4.1) ย่อหน้าแบบไม่ปรากฏประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจน
- 4.2) ประโยคแต่ละประโยคในย่อหน้าไม่สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน
- 4.3) มีประโยคที่มีเนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของเรื่อง
แทรกอยู่
- 4.4) มีประโยคขยายความจำนวนน้อย
- 4.5) เรื่องราวในย่อหน้าเน้นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกมากกว่า
ข้อเท็จจริง

5) การใช้ระดับภาษา มีลักษณะดังนี้

- 5.1) ใช้ระดับภาษาปาก หรือ ภาษาไม่เป็นทางการ
- 5.2) ใช้ระดับภาษากึ่งทางการ
- 5.3) ใช้ระดับภาษาทางการ
- 5.4) ใช้ถ้อยคำต่างระดับภาษากันในข้อความตอนหนึ่งๆ
- 5.5) ใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับเรื่องราวที่สื่อสาร
- 5.6) ใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับระดับบุคคล
- 5.7) ใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับกาลเทศะในการสื่อสาร

6) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน มีลักษณะดังนี้

- 6.1) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ จำนวนมาก
- 6.2) ดัดแปลงรูปเครื่องหมายวรรคตอน
- 6.3) ใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างอิสระ

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2.1 กลุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 1,674 คน ได้รับแบบสอบถามคืนครบถ้วนคิดเป็นร้อยละ 100 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 2 3 และ 4 จากคณะต่างๆ 13 คณะ ดังนี้ คณะเกษตร คณะบริหารธุรกิจ คณะประมง คณะมนุษยศาสตร์ คณะวนศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ (รวมคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์) คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ สถาบันสมทบวิทยาลัยเทคนิคการสัตวแพทย์ คณะสังคมศาสตร์ คณะสัตวแพทย์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 19-20 ปี ความถี่ในการอ่านนิตยสารสำหรับวัยรุ่นอยู่ในระดับอ่านเสมอมากที่สุด ชื่อนิตยสารที่อ่านมากที่สุด คือ นิตยสารเธอกับฉัน

2.2 ลักษณะเนื้อหาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในระดับมาก และในระดับพอสมควร

1) เนื้อหาที่มีอิทธิพลในระดับมาก ได้แก่

1.1) เนื้อหาเรื่องราวชีวิตของนักร้องนักแสดง นายแบบ นางแบบ วัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต ลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพ แบบการแต่งกาย การเสริมความงาม การดูแลรักษาสุขภาพและบุคลิกภาพ และข้อมูลด้านผลงานเพลง การแสดงและงานโฆษณา

1.2) เนื้อหาความรู้ทั่วไปและคำแนะนำต่างๆ โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับแบบเสื้อผ้า ทรงผม กระเป๋า รองเท้าและเครื่องประดับ วิธีการดูแลรักษารูปร่างและผิวพรรณ การเลือกซื้อเสื้อผ้า เครื่องประดับ การเล่นเกม และเกมคอมพิวเตอร์ สถานที่ท่องเที่ยวและวิธีการท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต การพยากรณ์ชะตาชีวิต และการทดสอบบุคลิกภาพด้วยแบบทดสอบ

1.3) เนื้อหาปกิณกะที่เปิดโอกาสให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมกิจกรรม โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับการเล่นเกมต่างๆ

1.4) เนื้อหาข้อมูลข่าวสารของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบวัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับการดำรงชีวิต ในปัจจุบัน ความรักและคู่รัก เพื่อนสนิท ผลงานเพลง การแสดง งานโฆษณาใหม่ การแสดงคอนเสิร์ต ละคร ภาพยนตร์ พิธีกร ดีเจ

1.5) เนื้อหาข้อมูลข่าวสารด้านกีฬา โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับการแข่งขันฟุตบอล

1.6) เนื้อหาเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ และ/หรือภาพยนตร์

1.7) เนื้อหาเกี่ยวกับเพลงที่กำลังได้รับความนิยม โดยเฉพาะ เนื้อเพลง และความหมายของเพลง

1.8) เนื้อหาจากภาพในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

1.9) เนื้อหาโฆษณาสินค้า บริการ และกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะ เนื้อหาเกี่ยวกับเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องประดับ เครื่องใช้ เครื่องมือสื่อสารรุ่นล่าสุด แอппบนมือถือเสียง แอппบนมือถือภาพ ซีดี (C.D.) เกี่ยวกับเพลงและภาพยนตร์

2) เนื้อหาที่มีอิทธิพลในระดับพอสมควร ได้แก่

2.1) เนื้อหาเรื่องราวชีวิตของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบ วัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะเนื้อหาเกี่ยวกับ ชีวิตครอบครัว บ้าน รถยนต์ และเครื่องใช้ต่างๆ ความเป็นมาเมื่อเข้าสู่วงการบันเทิง วงการโฆษณา การแบ่ง เวลาเรียน ทำงาน และทำกิจกรรมต่างๆ งานอดิเรก การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา ประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิต ทศนะต่อเรื่องราวต่างๆ ข้อคิดและแนวทางการดำเนินชีวิต และบุคคลที่ยึดเป็นแบบอย่าง

2.2) เนื้อหาความรู้ทั่วไปและคำแนะนำต่างๆ โดยเฉพาะการทำ ศัลยกรรมส่วนต่างๆ ของร่างกาย การวางแผนในสังคม การพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อ เข้าประกวด การรับประทานอาหารตามหลักโภชนาการ การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ขนมหวานและอาหารที่วัยรุ่นนิยม การทำอาหารและประดิษฐ์สิ่งของ การเลือกซื้อและ อ่านหนังสือวรรณกรรมปัจจุบัน และวิธีเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3) เนื้อหาปณิณกะที่เปิดโอกาสให้ผู้อ่านนิตยสารมีส่วนร่วม กิจกรรม โดยเฉพาะการประกวดนักแสดง นายแบบ นางแบบหน้าใหม่ การวาดภาพ การเขียนข้อความ เรื่องสั้น แต่งบทประพันธ์ ฯลฯ การเขียนข้อความถึงเพื่อน การเขียน ข้อความถึงนักร้อง นักแสดงที่ชื่นชอบ การเล่าประสบการณ์ การลงคะแนนเสียงให้

นักร้อง นักแสดงที่ชื่นชอบ จดหมายจากผู้อ่าน และการตอบจดหมายจากคอลัมน์นิสต์ การตีพิมพ์ภาพและข้อมูลส่วนตัวของวัยรุ่น การตีพิมพ์รูปสติ๊กเกอร์ การขอภาพนักร้อง นักแสดงที่ชื่นชอบ

2.4) เนื้อหาข้อมูลข่าวสารของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบ วัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยเฉพาะการทำงานอื่นๆ การศึกษาต่อ ชีวิตครอบครัว และชีวิตสมรส การจัดเลี้ยงในหมู่แฟนคลับ และการจัดกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์

2.5) เนื้อหาข้อมูลข่าวสารด้านกีฬา โดยเฉพาะวงการกีฬาประเภทต่างๆ นักกีฬาประเภทต่างๆ การแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ

2.6) เนื้อหาเพลงที่กำลังได้รับความนิยม โดยเฉพาะข้อคิดหรือสาระจากเพลง

2.7) เนื้อหาเรื่องสั้น และ/หรือนวนิยายประจำฉบับ

2.8) เนื้อหาโฆษณาสินค้า บริการ และกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะสถานบริการเสริมความงาม คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ต่างๆ ขนมหวานและขนมขบเคี้ยว กิจกรรมการประกวดนายแบบ นางแบบสินค้า และกิจกรรมต่างๆ ของสมาชิกนิตยสาร สโมสรรแฟนคลับ

2.3 ลักษณะการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในระดับมากและในระดับพอสมควร คือ

1) การใช้ภาษาที่มีอิทธิพลในระดับมาก ได้แก่

1.1) **การใช้คำ** โดยเฉพาะการสร้างคำใหม่ขึ้นใช้ในภาษา ใช้คำไม่ตรงตามความหมายของศัพท์ ใช้คำที่มีความหมายแฝง เขียนคำเลียนเสียงพูด ใช้คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ และเพิ่มสร้อยคำ ใช้คำเสริมแสดงเจตนา สถานภาพและความสัมพันธ์ ใช้คำสแลง ใช้คำภาษาต่างประเทศ ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ใช้อักษรย่อ ย่อคำ และตัดส่วนของคำ ใช้ชื่อเล่น สมญานามแทนบุรุษสรรพนาม ใช้คำอุทาน ใช้คำขยายจำนวนมาก ใช้คำแสดงอารมณ์และความรู้สึก และเขียนสะกดคำผิด

1.2) **การใช้ประโยค** โดยเฉพาะ เรียงลำดับคำในประโยคไม่เป็นไปตามลำดับและละส่วนประกอบบางส่วนของประโยค

1.3) **การใช้สำนวนภาษา** ใช้สำนวนภาษาแสดงอารมณ์และความรู้สึก ใช้สำนวนภาษาที่ทำให้เห็นภาพเหตุการณ์ ใช้สำนวนภาษาที่มีการเปรียบเทียบ และใช้สำนวนสุภาษิต คำพังเพย ประกอบเรื่องราว

1.4) การเขียนย่อหน้า โดยเฉพาะเรื่องราวเน้นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกมากกว่าเนื้อหาสาระ

1.5) การใช้ระดับภาษา โดยเฉพาะการใช้ถ้อยคำต่างระดับภาษา กัน และใช้ระดับภาษาปาก

2) การใช้ภาษาที่มีอิทธิพลอยู่ในระดับพอสมควร ได้แก่

2.1) การใช้คำ โดยเฉพาะใช้ลักษณนามไม่สอดคล้องกับลักษณะของคำนาม ใช้คำสันธานไม่สอดคล้องกับข้อความ ใช้คำภาษาถิ่น ใช้คำคล้องจอง นำคำที่ใช้ในการประพันธ์มาใช้ ใช้คำที่มีความหมายกว้าง ล้อคำราชาศัพท์

2.2) การใช้ประโยค โดยเฉพาะมีส่วนประกอบของประโยคเกิน ผู้ก่ประโยคใช้คำเกินจำเป็น ผู้ก่ประโยคยาวเนื้อหาซับซ้อน ผู้ก่ประโยคไม่จบเนื้อความ และใช้รูปประโยคไม่ตรงตามเจตนา

2.3) การเขียนย่อหน้า โดยเฉพาะประโยคแต่ละประโยคขาดความสัมพันธ์ ไม่ปรากฏประโยคใจความสำคัญอย่างชัดเจน แทรกประโยคไม่เกี่ยวข้องในข้อความ และประโยคขยายความมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอที่จะเข้าใจสาระสำคัญ

2.4) การใช้ระดับภาษา โดยเฉพาะใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับเรื่องราว ใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับบุคคล และใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับกาลเทศะ

2.5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ได้แก่ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากเกินไป ดัดแปลงรูปแบบเครื่องหมายวรรคตอน และใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างอิสระ

2.4 ลักษณะเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

1) มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการพูดอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะกรณีพูดกับเพื่อน พี่น้องในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ ส่วนมีอิทธิพลในการพูดอยู่ในระดับพอสมควร ได้แก่ พูดกับพ่อแม่ ญาติ พูดกับอาจารย์ในโอกาสที่ไม่เป็นทางการ พูดตอบคำถามครูในชั้นเรียน พูดขณะทำกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียน พูดในการเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน และพูดกับบุคคลทั่วไป

2) มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยในการเขียนในระดับมาก โดยเฉพาะกรณีเขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน พี่น้อง พ่อแม่ และเขียนบันทึกส่วนตัว ส่วนมีอิทธิพลในการเขียนอยู่ในระดับพอสมควร ได้แก่ เขียนจดหมายอื่นๆ ในโอกาสไม่เป็นทางการ เขียนบันทึกข้อความขนาดสั้นถึงเพื่อน พี่น้อง พ่อแม่ เขียนบันทึกข้อความขนาดสั้นถึงอาจารย์ เขียนตอบคำถามในการเรียนวิชาต่างๆ เขียนเรียงความ บทความในวิชาภาษาไทย และวิชาอื่นๆ และเขียนรายงานในการเรียนวิชาต่างๆ

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ด้านเนื้อหาของนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

1.1 นิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีการแบ่งสัดส่วนเนื้อหาแนวสารคดี สารบันเทิง และบันเทิงคดี ยังไม่ค่อยเหมาะสมนัก จากผลการวิจัยปรากฏว่า มีเนื้อหาสารบันเทิงมากที่สุด รองลงมาคือ บันเทิงคดี และสารคดี ตามลำดับ การจัดปริมาณเนื้อหาเช่นนี้จะทำให้วัยรุ่นที่ติดตามอ่านนิตยสารสำหรับวัยรุ่นสนใจแต่เรื่องให้ความบันเทิงเรีงมย์ จนไม่เห็นความสำคัญกับเรื่องแนวสารคดี ซึ่งจะส่งผลให้วัยรุ่นมีวิสัยทัศน์ไม่กว้างไกลเท่าที่ควร

1.2 นิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีเนื้อหาเรื่องราวที่ไม่หลากหลายประเภท จากผลการวิจัย ปรากฏว่าเนื้อหาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นจะมีเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบ วัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาจากภาพของนักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบ วัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในอิริยาบถต่างๆ ตลอดจนแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายหลากหลายรูปแบบ

1.3 เนื้อหาที่ปรากฏในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีการสอดแทรกคุณธรรมและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์น้อยมาก ทั้งนี้เพราะเนื้อหาส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นที่การเสนอข้อมูลวิถีการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเหล่านักร้อง นักแสดง นายแบบ นางแบบวัยรุ่นทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นสำคัญ

1.4 นิตยสารสำหรับวัยรุ่นน่าจะมีผลและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมด้านอื่นๆ ของวัยรุ่น เช่น การแต่งกาย การบริโภคอาหาร การซื้อสินค้า การเที่ยวเตร่ บุคลิกภาพ และความประพฤติ ทั้งนี้จากผลการวิจัย ปรากฏว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

อ่านนิตยสารสำหรับวัยรุ่นในระดับอ่านเสมอมากที่สุด อีกทั้งปรากฏว่าเนื้อหาและการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาไทยด้วยการพูดและด้วยการเขียนอยู่ในระดับมากและพอสมควร และจากการที่วัยรุ่นสนใจเนื้อหาประเภทนี้ใช้เวลาอ่าน และสนทนาเรื่องราวเหล่านี้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงเห็นว่านิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีผลและอิทธิพลต่อพฤติกรรมอื่นๆ ของวัยรุ่นด้วย

2. ด้านการใช้ภาษาของนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

2.1 ลักษณะการใช้ภาษาในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นทั้งลักษณะการใช้คำ การใช้ประโยค การใช้สำนวนภาษา การเขียนย่อหน้า การใช้ระดับภาษาและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และเสนอผลการวิจัย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลักษณะการใช้ภาษาดังกล่าวมีลักษณะของภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาพูดที่ใช้ในงานเขียน มีลักษณะการใช้ภาษาที่แปลกใหม่ ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โดยเฉพาะวัยรุ่นได้มาก

2.2 ลักษณะการใช้ภาษาบางลักษณะในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีลักษณะไม่สอดคล้องกับลักษณะการใช้ภาษาในหนังสือสำหรับวัยรุ่นตามทัศนะของนักวิชาการ กล่าวคือ การใช้ภาษาในหนังสือบันเทิงคดีที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นนั้น ในด้านการใช้ถ้อยคำ การผูกประโยค การจัดย่อหน้า การลำดับความจะต้องชัดเจน ใช้คำเข้าใจง่าย ผูกประโยคสั้นๆ ใช้ภาษาถูกต้องตามความนิยม และแบบแผนของภาษา ควรใช้คำไทยสุภาพ ละเว้นคำสแลง คำหยาบ ศัพท์ยากหรือภาษาต่างประเทศ และที่สำคัญต้องสละสลวย กลมกลืนเรื่องราวเชื่อมต่อกันได้สนิท (ลมูล รัตตากร 2529: 49-50, 73, 80)

2.3 ลักษณะการใช้ภาษาบางลักษณะในนิตยสารสำหรับวัยรุ่น เป็นลักษณะการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน เช่น การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง การใช้คำไม่ตรงตามความหมายของศัพท์ การเขียนรูปคำเปลี่ยนแปลงไป การเขียนสะกดคำผิด ผูกประโยคใช้คำเกินจำเป็น ผูกประโยคไม่จบเนื้อความ ใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ มีประโยคที่มีเนื้อหาไม่เกี่ยวข้องกับสาระสำคัญของเรื่องแทรกอยู่ ใช้ถ้อยคำต่างระดับภาษากันในข้อความตอนหนึ่งๆ ใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับบุคคล และกาลเทศะ และใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างอิสระ เป็นต้น

2.4 ลักษณะการใช้ภาษาบางลักษณะในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นมีอิทธิพลส่วนหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นไทยในปัจจุบันใช้ภาษาไทยบกพร่องและผิด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาไทย

1.1 ผู้สอนภาษาไทยควรนำข้อเขียนในนิตยสารสำหรับวัยรุ่นไปเป็นสื่อการเรียนการสอน หรือกำหนดเป็นเนื้อหาวิชาเพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์เนื้อหา การใช้ภาษา และพิจารณาถึงความเหมาะสมของการใช้ภาษาในลักษณะดังกล่าว ด้วยเหตุที่ผู้เรียนอยู่ในช่วงวัยรุ่น ข้อเขียนจากนิตยสารสำหรับวัยรุ่นจะสอดคล้องกับความสนใจของวัยรุ่น เช่นนี้จะช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนมากขึ้น และผู้เรียนจะได้ใช้วิจารณญาณของตน ด้วยการพิจารณาในลักษณะที่ปรากฏนั้น เหมาะสมหรือไม่ เหมาะสมเพียงใด เหมาะสมอย่างไร

1.2 ผู้สอนภาษาไทยควรสนใจอ่านนิตยสารสำหรับวัยรุ่น และศึกษาทั้งเนื้อหาและการใช้ภาษา จะทำให้ผู้สอนภาษามีวิสัยทัศน์กว้างขึ้น ทั้งนี้เพราะจะได้เห็นลักษณะภาษาอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากภาษามาตรฐาน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้องในการผลิตนิตยสารสำหรับวัยรุ่น

ผู้ผลิตนิตยสารสำหรับวัยรุ่นควรผลิตหนังสือให้มีคุณภาพมากขึ้น กล่าวคือ

- 1) กำหนดเนื้อหาให้มีปริมาณเนื้อหาสารคดีเพิ่มขึ้น
- 2) กำหนดให้มีเนื้อหาหลากหลาย
- 3) ลดปริมาณการใช้ภาษาบางลักษณะ เช่น การใช้คำสแลง การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ การผูกประโยคใช้คำเกินจำเป็น การใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างอิสระ เป็นต้น
- 4) ควบคุมมิให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษา เช่น การเขียนสะกดคำผิด การใช้คำไม่ตรงตามความหมายของศัพท์ การเขียนเปลี่ยนแปลงรูปคำ การใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้อง และการใช้ระดับภาษาไม่สอดคล้องกับบุคคลและกาลเทศะ เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสื่อโดยเฉพาะสื่อมวลชน

รัฐควรมีหน่วยงานที่ควบคุมหรือพิจารณาสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งการเสนอเนื้อหา และการใช้ภาษาให้เหมาะสมมากกว่าที่เป็นอยู่

เอกสารอ้างอิง

- นิตา ชูโต และคณะ. 2528. รายงานผลการวิจัยเรื่องหนังสืออ่านสำหรับเด็กเยาวชน.
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชน
แห่งชาติ.
- เพียงพร เลาหะวณิช. 2528. “การศึกษาอิทธิพลของหนังสือพิมพ์รายวัน ที่มีผลต่อ
การใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2527
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์-การสอน) บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลมุล รัตตากร. 2529. การเขียนและการแปลหนังสือสำหรับวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร :
สุวีริยาสาส์น.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2526. รายงานผลการวิจัยเรื่องการวัดสัมฤทธิ์ผลทางการ
เขียนความเรียงระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิญญู สุวรรณเพิ่ม. 2530. นิตยสาร (Magazines). พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศรีจันทร์ วิชาตรง. 2542. รายงานผลการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการ
เขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540.
กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
สถาบันราชภัฏพระนคร.
- สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ. 2526. รายงานการสัมมนาการใช้ภาษาไทย
14-15 กรกฎาคม 2526 จัดโดยคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา.
กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ.
- สุวรรณ เกรียงไกรเพชร และคณะ. 2523. รายงานผลการวิจัย ทนุวิจัยงบประมาณแผ่นดิน
เรื่องสมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่างๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 :
ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสถียร เชยประทีป. 2530. ศักยภาพของสื่อมวลชนในการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพมหานคร :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกฉันท จารุเมธีชน. 2539. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.